

The Wind Blows Where It Wants

Simona Mihaele Stoia

Voor Simona Mihaela Stoia (geb. 1982) zijn haar schilderijen een uitdrukking van onze relatie met de natuur door middel van ervaringen van verwondering, vervreemding, een verlangen naar (her)verbinding en het sublieme. Sinds haar jeugd in Roemenië tot het landelijke Ottenburg, waar ze momenteel woont, onderzoekt ze de verhalen en voorstellingen van de mentale beelden die tijdens lange omzwervingen in de natuur in haar geheugen zijn gegrift, en vertaalt ze deze ideeën vervolgens naar de fysieke wereld van het doek. Dit vormt de basis van haar artistieke werk.

Bovenal heeft ze al vanaf haar jeugd een innerlijke drang en een verlangen gevoeld om weer in contact te komen met de natuur – iets wat niets of niemand haar kan leren. Als ze uitkijkt over de Roemeense velden of de glooiende heuvels in Ottenburg, liggen de schilderijen inderdaad voor het grijpen. Sterk geïnspireerd door de geuren, kleuren en texturen van de wisselende seizoenen, stapt Simona bewust af van een realistische weergave. Haar werk is een abstracte vertaling van zintuiglijke herinneringen, waardoor unieke vormen en composities tot leven komen die in de echte wereld niet bestaan. Haar werken zijn niet bedoeld als afbeeldingen van specifieke landschappen; ze bouwt ze op uit fragmenten en herinneringen. Door deze herschepping nodigt elk doek de toeschouwer uit tot een nieuwe ontdekking. Een fascinerende innerlijke wereld blijft verborgen in de lagen en ontketent een intieme dialoog tussen het kunstwerk en de toeschouwer.

Deze dialoog wordt gedreven door een diepgaand gevoel voor ritme, het gebruik van kleur en beweging, kwaliteiten die de kenmerkende eigenschappen van haar esthetiek vormen. Ze creëert zeer tactiele oppervlakken, aangebracht in lagen, en combineert deze met delicate, bijna dunne, verdunde, doorschijnende sluiers om een contrast te vormen met de sculpturale delen die rechtstreeks uit de verftube zijn ontstaan. De materialiteit wordt essentieel en fungeert niet louter als een afbeelding, maar als een fysieke aanwezigheid. Als zodanig imiteert de verf de natuur niet, maar gedraagt ze zich net als de natuur: organisch en onvoorspelbaar. Door dit proces is Simona zeer geïnteresseerd in textuur en oppervlak; ze wil dat de schilderijen een bijna tactiele, geweven kwaliteit hebben, ergens tussen schilderij en wandtapijt in.

Simona's reis is een voortdurende zoektocht naar een verloren paradijs — haar eigen Tuin van Eden. Elk doek wordt een ritueel van herhaling, waarbij elke laag een nieuwe openbaring brengt, nieuwe emoties verwerkt en subtiele verschuivingen bevat die geleidelijk de diepere waarheden van haar artistieke zoektocht onthullen en vrijgeven. In feite schildert ze deze Tuin van Eden, of beter gezegd fragmenten ervan, keer op keer, in een vastberaden poging om opnieuw verbinding te maken met wat we verloren hebben: het deel uitmaken van de natuur en er middenin zijn. Wat was, is nooit meer, of toch wel? Daarmee vormt ze een universum waarin concepten en rituelen nog niet, of niet langer, vastliggen en nieuwe betekenissen ontstaan, waardoor de werken worden voortgestuwd naar een bepaald beeld dat men wil benaderen, begrijpen en overstijgen — dat laatste blijft in deze schilderijen een stukje mysterie; het is alsof ze reiken naar de andere kant, het sublieme.

Ottenburg, 22 augustus 2026
Steven De Vleminck